

— Разбира се, трѣбва доста много лѣкове.

— Лови ли тази болестъ дѣцата?

— Най-много тѣхъ.

— Ами умиратъ ли отъ нея?

— Много често, отговори другарката ѝ.

Фантина се изкачи по стълбата и пакъ прочете писмото. Надвечеръ тя излѣзе отъ кѣщи и се запжти изъ града... На сутринята другарката ѝ влѣзе въ стаята ѝ и я свари още въ леглото блѣдна, трепераща, като да бѣ я втресло. Шапката ѝ бѣше паднала и стрижената ѝ глава се виждаше.

— Боже мой, що е това? Какво ти е Фантино?

— Нищо, отговори тя. Дѣтето ми нѣма да умре отъ страшната болестъ. Азъ съмъ сега весела.

Подиръ това тя показа въ ржката си двата наполеона.

— Отдѣ ги зе, Фантино?

— Спечелихъ ги, отвърна тя. Въ сжщото врѣме се засмѣ. Устата ѝ бѣха кървави и на горнията ѝ челюсть вмѣсто рѣзцитѣ зѣеха двѣ дупки. Двата прѣдни зѣби липсваха.

Тя прати двата наполеона на Тенардиерови. Ала тѣ съ писмото си бѣха излѣгали. Това бѣ хитростъ да изтрѣгнатъ повече пари отъ блѣдната майка, защото Козета не бѣ болна. Подиръ нѣколко врѣме тѣзи немилостиви хора писаха ново писмо до Фантина да имъ прати 100 лева. Ако не, щѣли да изпядятъ на улицата Козета, която едвамъ ужъ що оздравяла.

Щомъ Фантина получи това писмо, падна болна. Тя и по-рано бѣше нѣкждѣ настинала и постоянно кашлеше. Болестята ѝ се усили отъ день на день. Скоро тя легна на легло отъ грижа, тѣга и жаль, че нѣма пари да изпрати за Козета. Единъ